Zadan i Sobaki ta Vertep, Diti

Ті, що повернуться і ті, що прийдуть,
Кого згадають, кого тут приймуть,
Кому віддячили, кого не забули,
Хто носить, як шрами, ламане минуле,
Всі, хто набув, і всі, хто втратив,
Всі, хто питав у тебе поради,
Всі, хто просив у тебе пробачення, -
Всі мають значення! Всі мають значення!

З ночі лишається небо темне,
Йде війна, виростають діти!
І любиш їх, тому що крім тебе
Їх тут ніхто не буде любити,
Сонце здіймається вище й вище,
Вранішні відблиски на медалі.
І тебе, що тримало тебе раніше,
Буде тримати тебе надалі!

Той, хто мовчить, і той, хто говорить,
Простір над нами високий і хворий,
Простір не має лишатись тривожним,
Любов це те, що сталося з кожним!
Згадай всіх тих, що тебе просили,
Всіх тих, кому говорив: До побачення!
Всіх, хто давав тобі радості й сили,
Хто має для тебе вагу і значення!
Згадай всіх тих, кому нині тяжко,
Для кого час зупинився, як серце,
Зроби перед виходом останню затяжку,
Тобі тепер завжди носити усе це!
Всю лють зими й березневії ріки,
Цю давню потребу лишатись людиною,
Ми запам'ятаємо все це навіки,
Нам далі жити всією Україною!

З ночі лишається небо темне,
Йде війна, виростають діти!
І любиш їх, тому що крім тебе
Їх тут ніхто не буде любити!
Ранкова збивка теплого серця,
Нічного неба, дерево рити,
Наше повітря нам дається,
Щоби дихати і говорити!